kõnnelda, teist korda wanker tühhi, teist korda wassikas kaddund! nago olleks tale kegi pähhä lõnud, toibus ta wankri kõrwas ja kes wõib tale pahhaks panna, kui ta ühhe wandega, mis na just ühhe lihhoniku selli wäriline olli ommale nattuke kergitust otsis; ta wahtis taewad ja maad lähbi, kas ta kuskil sedda kaddund wassikast ei näe rippuwad. Se kord teadis ta agga selgeste, et ta mitte ennam ärra joosnud, waid warrastud olli. „Oh ma meleto, oh ma sõgge!“ karjus ta üks kord teise järrele, „nikaua kui ma ilmaasjata ühhe järrel jooksin lasksin ma teise jälle ärra warrastada, mis nüüd head nõuks? Agga se warras ei wõi mitte kaugel olla, kõrtsmik peab abbi saatma.“

Salla pealt ümber pöördes sõitis ta nüüd kolmat korda kõrtsi ette. „Kule kõrtsmik, minna ehk sinno wassikad on nõietud,“ hüdis ta jubba emalt wasto tullewa kõrtsmikule ja kaebas omma õnnetust, „agga sedda warrast pean ma kätte sama, selle peale wannun ma kõik mustad ja tullised kokko,“ ütles ta omma jutto lõppetades. „Agga nüüd kõrtsmik rutto weel üks wassikas, ilma selleta ei wõi ma mitte koeo minna.“

Kõrtsmik läks lihhonikuga talli ja näitas kahhe illusa suurde wassikate peale, ütteldes: „Otsige neist möllematest üks wälja!“ just kui üks pange täis külma wet olleks lihhonikule kaela wallatud seisis ta, kord wassikate, kord kõrtsmiko peale wahtides, sest seal seisid temma möllemad ärrakaddund wassikad, üks tõmmo teine halli ja walge kirjo. Agga enne kui ta weel aega sai omma immetelemise ülle sõnno tehha, hakkas kõrtsmik sure healega nenda naerma, et temma kõht wabbises ja räkis kuida ta judi abbiga temmale üht pisikest nalja tahtnud tehha. Lihhonikul hakkasid nüüd kül palled nattuke punnaseks minnema ja russikad kihhelema, sest se nalli näitas nalja kohta ommeti nattuke liig ollewad, agga kõrtsmik panni kohhe pool tossinat paieri õllut letti peale ja sellega olli kõik waen ja palle punnastamine lahkunud. Isak agga olli selle asja jures kõige röömsam, sest need kaks poole